

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **Certa, spol. s r. o.**, IČO 04618971,
sídlem Nové Sady 988/2, 602 00 Brno,
zastoupená JUDr. Emilem Flegelem, advokátem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. KUUK/181769/2022/DS/Lin,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 10. 1. 2023, č. j. KUUK/181769/2022/DS/Lin, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. KUUK/181769/2022/DS/Lin, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 9. 2022, č. j. MmM/134596/2022/OSČ-P/PŠ (v žalobě a napadeném rozhodnutí nesprávně uváděno Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jako rozhodnutí ze dne 30. 9. 2022, č. j. MmM/141352/2022/OSČ-P/PŠ, pozn. soudu, dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím magistrát shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona magistrát uložil pokutu ve výši 1 600 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupků se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při jeho užití na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Prvního přestupku se blíže nezjištěný řidič dopustil tím, že dne 31. 3. 2022 v 18:40 hodin v Mostě v ulici Višňová u Penny Marketu při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (50 km/h) o 4 km/h, když mu byla rychloměrem naměřena rychlost 57 km/h, s přihlédnutím k možné odchylce rychloměru činila rychlost vozidla 54 km/h. Uvedeným jednáním řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Dalšího přestupku se blíže nezjištěný řidič dopustil tím, že dne 11. 4. 2022 v čase od 7:00 do 7:38 hodin v Mostě v ulici Čsl. Armády u č. p. 40, stál s výše uvedeným vozidlem v místě, kde to bylo zakázáno svislou přenosnou dopravní značkou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyznačením zákazu stání a uvedením údajů o době strojního čištění komunikace dne 11. 4. 2022 od 7:00 do 17:00 hodin. Uvedeným jednáním řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Současně žalobkyně navrhla, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a žalovaný nevypořádal a zcela ignoroval její odvolací námítky. Žalobkyně citovala odůvodnění svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a nesouhlasila se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že odvolání bylo blanketní. Žalobkyně zdůraznila, že podala řádně odůvodněné, nikoli blanketní odvolání, což magistrát ani žalovaný nezaregistrovali, z čehož žalobkyně dovodila, že odvolání nečetli. Žalobkyně tuto skutečnost považovala za mimořádně alarmující způsob výkonu veřejné moci. Dále uvedla, že způsob, jak bylo s odvoláním naloženo, ilustruje nejen tristní vizuální podoba napadeného rozhodnutí, ale i fakt, že se žalovaný na str. 8 zabývá jiným řízením o přestupku pana G. Napadené rozhodnutí je proto podle názoru žalobkyně nesourodou kompilací náhodně poskládaných šablon a překopírovaných pasáží rozhodnutí vydaných v jiných správních řízeních, což samo o sobě zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně zdůraznila, že mechanickým překopírováním odůvodnění rozhodnutí vydaného v jednom řízení nelze odůvodnit výrok rozhodnutí vydaného v jiné věci. Žalobkyně dále citovala § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a uvedla, že napadené rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti. K náležitostem rozhodnutí dále žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109 a Krajského soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Praze ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012-38. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2021, č. j. 44 A 43/2019-38, (žalobkyní uváděn jako rozsudek Nejvyššího správního soudu, pozn. soudu) uvedla, že z ustálené judikatury vyplývá, že odvolací orgán musí vypořádat jednotlivé dílčí odvolací námitky tak, aby bylo z odůvodnění patrné, jak na ně nahlíží. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí neobsahuje informaci, jak se správní orgán vypořádal s jejími námitkami, což bez dalšího zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně uzavřela, že nebude rozebírat správnost svých odvolacích námitek, neboť soudní řízení není třetí odvolací instancí. Zdůraznila, že prvostupňové i napadené rozhodnutí byla nezákonná a mají být zrušena.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení a shrnul argumentaci žalobkyně. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze zkopírovala část tohoto rozhodnutí a na konec odvolání dopsala, že *„[n]ení jasné, jak by měl odvolatel doplňovat adresu trvalého pobytu řidiče, toto správní orgán nijak nezduvodnil. Jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Správní orgán znal osobu řidiče a byl povinen ji obeslat se žádostí o podání vysvětlení, případně rovnou obvinít ze spáchání přestupku což neučinil. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné. ”* Magistrát nepovažoval toto odvolání za podané v souladu se správním řádem, a proto vyzval žalobkyni dne 4. 10. 2022 k doplnění odvolání. Žalobkyně na tuto výzvu nereagovala, magistrát proto posoudil odvolání jako neúplné a spisovou dokumentaci postoupil žalovanému coby odvolacímu orgánu. Žalovaný pokračoval, že vyhodnotil shodně s magistrátem odvolání jako neodůvodněné, a jako k takovému k němu přistoupil, a s odvolacími důvody se tedy nevypořádal, jelikož nebyly na výzvu doplněny. Žalovaný uvedl, že vyhodnotil závěrečný odstavec odvolání jako jakési konstatování, které nebylo na výzvu správního orgánu doplněno a vysvětleno. Žalobkyně nepostupovala v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu, neboť z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje. Žalobkyně byla vyzvána v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění nedostatků a byla jí poskytnuta přiměřená lhůta. Žalovaný připomněl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, přičemž společně poskytují dostatečnou odpověď na námitky přednesené žalobkyní. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že se správní orgány odmítly zabývat její argumentací. Naopak je z rozhodnutí zcela zjevné, že v nich správní orgány uvedly dostatek argumentů, důvodů a důkazů pro své závěry, čímž argumentaci žalobkyně jednoznačně vyvrátily.
6. Co se týká vizuální podoby napadeného rozhodnutí, dal žalovaný žalobkyni částečně za pravdu. Žalovaný vysvětlil, že z jeho strany došlo při odeslání rozhodnutí v elektronické podobě do datové schránky žalobkyně k nesprávnému postupu při vkládání rozhodnutí a při převodu do PDF souboru. V písemné podobě jak ve spise žalovaného, tak ve spisové dokumentaci magistrátu, je vizuální podoba rozhodnutí naprosto v pořádku. Žalovaný dále konstatoval, že zmínka o panu G. nebyla do odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na jiný typ a sklon písma zkopírována, nýbrž žalovaný použil tento materiál jako podpůrný a vložil jej do napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zcela totožné jako v tištěné podobě. Žalovaný zastával názor, že technický nedostatek rovnající se písařské chybě nezakládá možnost prohlásit rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí vyplývá, kdo, kdy a jakým porušením zákona se přestupku dopustil. Rovněž bylo řádně odůvodněno, na jakém podkladě a z jakých důkazních materiálů magistrát i žalovaný při vydání rozhodnutí vycházeli.
7. Žalovaný dále uvedl, že ze strany žalobkyně nebyla poskytnuta veškerá potřebná součinnost při zjišťování potřebných indicíí ke zjištění totožnosti řidiče. Ze spisového materiálu vyplývá, že magistrát zasílal písemnosti na adresy, které mu sdělila žalobkyně, ale adresa trvalého pobytu nebyla žalobkyní poskytnuta v potřebném rozsahu, a proto magistrát nemohl na tuto adresu doručovat. Žalovaný dále uvedl, že magistrát nerezignoval na doručování písemností řidiči, ale z poskytnutých údajů nemohl doručit písemnost v souladu se zákonem. Magistrát po neúspěšné snaze o doručení zásilky v České republice vyzval žalobkyni k doplnění adresy řidiče v Moldavské republice, přičemž žalobkyně na výzvu nereagovala a údaje nedoplnila. Žalovaný konstatoval, že zástupce žalobkyně mohl reagovat na žádost magistrátu a dotázat se na případné možnosti, jak magistrátu vyhovět. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

místo toto přistoupila k pasivitě a k nařízenému jednání se nikdo nedostavil. Žalovaný uzavřel, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí obou správních orgánů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně v replice uvedla, že ačkoli žalovaný tvrdí opak, tak z jeho vyjádření vyplývá, že odvolání bylo odůvodněné a že se žalovaný odvolacími námitkami nezabýval. Pokud žalovaný uvedl, že odvolací námitky považoval „*jen za jakési konstatování*“, pak podle názoru žalobkyně nemá takový postup oporu v zákoně. Žalobkyně dále citovala § 82 odst. 2 správního řádu a uvedla, že odvolání obsahovalo údaje o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy a nesprávnost rozhodnutí a řízení. Žalovaný byl proto povinen se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádat, což neučinil, jak sám výslovně konstatoval. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný vypořádal odvolání teprve ve vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že po neúspěšné snaze o doručení zásilky v České republice vyzval žalobkyni k doplnění adresy řidiče v Moldavské republice. Takový postup označila žalobkyně s odkazem na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) za procesně nepřipustný, a proto nelze k takovému vyjádření přihlížet. Nad rámec žalobní argumentace žalobkyně konstatovala, že ačkoli magistrát ve výzvě k doplnění údajů uvedl, že žalobkyní uvedená adresa v Moldavské republice nebyla úplná, podle názoru žalobkyně úplná byla, jelikož obec nemá názvy ulic, poštovní směrovací čísla ani popisná čísla. Uvedená adresa proto byla zcela kompletní a správná, podání vadou netrpělo, a proto nebylo co doplňovat. Žalobkyně zdůraznila, že i domněnka o vadnosti adresy nezakládá zákonný důvod neobeslat řidiče vozidla na sdělenou adresu s výzvou k podání vysvětlení. Teprve pokud by se zásilka vrátila jako nedoručitelná z důvodu neúplné či vadné adresy, by bylo možno přistoupit k závěru o tom, že uvedená adresa skutečně trpí nějakou vadou.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Magistrátu bylo Městskou policií Most doručeno oznámení o podezření ze spáchání prvního přestupku ze dne 4. 4. 2022, jehož součástí byl mj. výstup ze silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, GEMVELZ v. č. 5012, karta vozidla X. Výzvou ze dne 4. 4. 2022 magistrát žalobkyni vyzval k zaplacení peněžité částky ve výši 700 Kč jako určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně následně magistrátu sdělila, že předmětné vozidlo měl v dané době v užívání pan B. M., narozený X, MDA, který je bytem v X, přičemž jeho poslední známé adresy v České republice jsou XA a XB. Magistrát přípisem ze dne 22. 6. 2022, který zaslal na adresu XA, vyzval B. M. ke sdělení údajů o své osobě, mj. i adresy bydliště. Výzva se magistrátu vrátila jako nedoručená zpět. Magistrát usnesením ze dne 31. 8. 2022, č. j. MmM/119688/2022/OSČ-P/PŠ, věc podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil, neboť nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Magistrát rozhodl o tom, že věc bude dále projednána jako přestupek provozovatele vozidla.
13. Soud ze správního spisu dále zjistil, že dle úředního záznamu Městské policie Most ze dne 3. 5. 2022, byla na osobní automobil registrační značky X umístěna výzva pro nepřítomného řidiče. Z této výzvy vyplývá, že se neznámý řidič dopustil dalšího přestupku, a to podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 11. 4. 2022 v čase od 7:00 do 7:38 hodin v Mostě, v ulici ČSA, u domu č. p. 40, stál v zóně zákazu stání při strojním čištění. Výzvou ze dne 26. 5. 2022 magistrát žalobkyni vyzval k zaplacení peněžité částky ve výši 500 Kč jako určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně následně magistrátu opětovně sdělila, že předmětné vozidlo měl v dané době v užívání pan B. M., uvedla jeho datum narození a výše uvedené adresy v Moldavské republice a v České republice. Magistrát přípisem ze dne 22. 6. 2022 opětovně vyzval B. M. ke sdělení údajů o své osobě. Výzva se vrátila magistrátu jako nedoručená zpět. Magistrát výzvou ze dne 15. 7. 2022 vyzval žalobkyni k doplnění adresy B. M. v Moldavské republice s odůvodněním, že adresa byla neúplná, neboť nebylo uvedeno číslo popisné, ulice (pokud je obec má) a poštovní směrovací číslo. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 25. 7. 2022 provedl magistrát šetření v Seznamu adres a plných mocí, přičemž záznam ke jménu B. M. byl nenalezen. Dále při provedeném šetření v databázi Radnice VERA-GENERO nebyla nalezena kontaktní ani doručovací adresa. Magistrát se s žádostí o zjištění bydliště B. M. dále obrátil na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Oddělení pobytových agend. Ta přípisem ze dne 26. 7. 2022 odpověděla, že na základě provedené lustrace v cizineckém informačním systému a dalších lustračních systémech bylo zjištěno, že B. M. má v žádosti o azyl od 18. 2. 2021 uvedenou adresu ALBET s. r. o., Věštínská 1729 P/5a, Praha- Radotín, kterou již magistrát uvedl. Policie České republiky pro další informace odkázala magistrát na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení mezinárodní ochrany, přičemž magistrát se na tento orgán obrátil se žádostí o sdělení, kde v současné době B. M. bydlí. Přípisem ze dne 31. 8. 2022 Ministerstvo vnitra magistrátu sdělilo, že dle dostupných evidencí je poslední adresou B. M. XB. Zda se na uvedené adrese zdržuje, stejně jako adresa jeho pobytu v Moldavské republice, nebylo Ministerstvu vnitra známo. Magistrát usnesením ze dne 31. 8. 2022, č. j. MmM/107921/2022/OSČ-P/PŠ, věc podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil, neboť nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Magistrát rozhodl o tom, že věc bude dále projednána jako přestupek provozovatele vozidla.
14. Příkazem ze dne 31. 8. 2022, č. j. MmM/119747/2022/OSČ-P/PŠ, magistrát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora uvedených přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně včasný odpor. Dne 15. 9. 2022 bylo žalobkyni doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 22. 9. 2022. Dne 22. 9. 2022 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně, která se z jednání náležitě neomluvila. Následně magistrát vydal prvostupňové rozhodnutí ze dne 29. 9. 2022, proti němuž podala žalobkyně dne 3. 10. 2022 odvolání. Magistrát vyhodnotil odvolání jako blanketní a výzvou ze dne 4. 10. 2022 vyzval žalobkyni, aby doplnila důvody odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Žalobkyně odvolání nedoplnila. O odvolání žalobkyně následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

15. Soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítala, že žalovaný chybně považoval odvolání za blanketní a napadené rozhodnutí neobsahuje informaci, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami. Žalobkyně rovněž poukazovala na podle jejího názoru tristní vizuální podobu napadeného rozhodnutí.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z rozhodnutí rovněž musí být zjištělné, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).
18. Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Soud rovněž připomíná, že správní orgány nesou odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a to v rozsahu nezbytném pro dané rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 Ads 193/2014-46).

19. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
20. V rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76, Nejvyšší správní soud uvedl, že originál rozhodnutí je založen ve spisu a stranám se zasílají stejnopisy rozhodnutí v písemné nebo elektronické podobě (§ 72 odst. 1 správního řádu). Smyslem stejnopisu je seznámit účastníky řízení, případně i třetí osoby, s obsahem originálu rozhodnutí založeného ve spisu. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s tím, že elektronická verze rozhodnutí nemusí splňovat náležitosti rozhodnutí, potažmo jeho stejnopisu ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že písemná i elektronická podoba jsou pouze formami, ve kterých jsou rozhodnutí či jejich stejnopisy vydávány. Není však žádný důvod odlišovat požadavky na jejich náležitosti, pokud to není odůvodněno povahou jedné nebo druhé formy.
21. Ačkoli soud v projednávané věci neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, uvádí, že forma napadeného rozhodnutí je špatná, na čemž se ostatně shodli žalobkyně i žalovaný. Předně soud upozorňuje, že ve výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí je chybně označeno rozhodnutí magistrátu, a to jako rozhodnutí ze dne 30. 9. 2022, č. j. MmM/141352/2022/OSČ-P/PŠ, ačkoli se jedná o rozhodnutí ze dne 29. 9. 2022, č. j. MmM/134596/2022/OSČ-P/PŠ. Z kontextu napadeného rozhodnutí je nicméně podle názoru soudu zřejmé, jaké prvostupňové rozhodnutí v této konkrétní věci bylo v odvolacím řízení posuzováno. Žalobkyně navíc toto pochybení nenamítala, nýbrž prvostupňové rozhodnutí rovněž označila chybně. Dále na str. 1 napadeného rozhodnutí v podobě, v jaké bylo doručeno žalobkyni, jsou bez dalšího uvedeny pouze kontaktní údaje žalovaného, str. 2 začíná slovy „*odbor dopravy a silničního hospodářství*“ a následuje datum vydání rozhodnutí, spisová značka a číslo jednací. V důsledku vynechaných míst má rozhodnutí doručené žalobkyni 10 stran, zatímco rozhodnutí založené ve spise 6 stran. Na str. 6 napadeného rozhodnutí je na počátku 2. odstavce uvedeno souvětí, v jehož části je uvedeno následující: „...je zřejmé, že řidič motorového vozidla Mercedes, registrační značky X, v obou posuzovaných případech porušil neustanovený řidič X daného dne a času v jednom případě porušil...“. Soud uvádí, že registrační značka předmětného vozidla je X a výše citovanou pasáž lze hodnotit na samé hranici srozumitelnosti. Na str. 7 je kromě pokračování odstavce z předchozí strany, které tvoří jeden řádek, bezdůvodně vynecháno místo a na str. 8 je uvedena totožná argumentace jako na str. 6 – 7, ovšem v odlišné věci, konkrétně v řízení o deliktu provozovatele vozidla pana G. Ačkoli se žalovaný nemusí mýlit ve svém názoru, že zkopírovaná část rozhodnutí v jiné věci byla při práci na rozhodnutí ve věci žalobkyně použita jako vzor, měla být podle názoru soudu následně odstraněna, což se nestalo. Na str. 8 je opět více než na polovině strany volné místo a na str. 9 rozhodnutí ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vztahu k žalobkyni pokračuje. Lze tedy shrnout, že napadené rozhodnutí působí značně neuspořádaně a místy zmatečně.

22. Podle názoru soudu neobstojí argument žalovaného, že podstatná je skutečnost, že písemná podoba napadeného rozhodnutí, která je založena ve správním spise, je z hlediska vizuální podoby v pořádku. Lze dát žalovanému za pravdu v tom, že podoba napadeného rozhodnutí založená ve správním spise je bez nedostatků formální podoby (např. vynechaná první strana rozhodnutí), ačkoli některé vytýkané nedostatky (např. chybné označení prvostupňového rozhodnutí) jsou přítomny i v této podobě. Soud nicméně posuzuje rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno, nikoli rozhodnutí založené ve správním spise, neboť pokud by účastníkovi řízení doručené rozhodnutí bylo vadné, neúplné nebo v rozporu s rozhodnutím ve správním spise, nejednalo by se o rozhodnutí řádně oznámené ve smyslu § 72 správního řádu. K takové situaci nicméně v případě žalobkyně nedošlo. Nedostatky napadeného rozhodnutí v podobě, v jaké bylo doručeno žalobkyni, jsou formální, vizuální podoby a nejsou takové závažnosti, aby vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, ačkoli soud v určitých pasážích hodnotí rozhodnutí na samé hranici přezkoumatelnosti. I přes výše uvedené nedostatky jsou z napadeného rozhodnutí zřejmé úvahy žalovaného, skutková zjištění a jejich zdroj. Z odůvodnění dostatečně vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a právními závěry. Soud zastává názor, že není na místě klást příliš formální a vysoké požadavky na formu rozhodnutí správních orgánů. Je třeba zdůraznit již výše uvedené, totiž že zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí správních orgánů, kdy rozhodnutí skutečně nelze přezkoumat. Podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelností v uvedeném smyslu netrpí. Napadené rozhodnutí je však přesto zatíženo podstatnými vadami a podle názoru soudu neobstojí.
23. Podle § 37 odst. 2 správního řádu platí, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
24. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
25. Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.
26. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.
27. Soud nejprve uvádí, že odvolání je kvalifikovaným druhem podání, jímž se odvolatel obrací na správní orgány, aby přezkoumaly a přehodnotily vydané rozhodnutí a procesní postup vedoucí k jeho vydání. Proto musí odvolání v první řadě vyhovět obecným náležitostem podání tak, jak jsou upraveny v § 37 odst. 2 správního řádu. Vedle základních náležitostí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

každého podání musí odvolání obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, vyslovil, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

28. Problematikou blanketního odvolání se zabývá četná judikatura soudů ve správním soudnictví. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008-52, publikovaném ve sbírce NSS pod č. 2766/2013, uvedl, že blanketní podání již podle své etymologie značí takové, které je „prázdné“, tj. neobsahuje žádné důvody. Skutečně blanketní odvolání – tj. odvolání, které neobsahuje žádné odvolací důvody, a neumožňuje tedy odvolacímu orgánu, aby napadené rozhodnutí věcně přezkoumal – zakládá správnímu orgánu povinnost vyzvat odvolatele k jeho doplnění podle § 37 odst. 3 správního řádu. Městský soud v Praze uvedl, že aby bylo odvolání projednatelné, postačuje, když obsahuje jeden dostatečně specifikovaný odvolací důvod. Podle přesvědčení Městského soudu v Praze nelze z § 37 odst. 3 správního řádu dovodit povinnost správního orgánu poskytnout odvolateli dodatečnou lhůtu jen s tím účelem, aby byl případně doplněn další, v odvolání jen naznačený odvolací důvod, pokud odvolání již obsahuje aspoň jeden konkrétní a projednatelný odvolací důvod. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, publikováno ve sbírce NSS pod č. 1580/2008, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, či ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016 - 28).
29. Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí došlo do datové schránky magistrátu dne 3. 10. 2022. Magistrát toto odvolání vyhodnotil jako blanketní a žalobkyni výzvou ze dne 4. 10. 2022 vyzval k doplnění odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu, na kterou žalobkyně nereagovala. Ačkoli lze souhlasit s názorem žalovaného, že odvolání žalobkyně obsahovalo zkopírované prvostupňové rozhodnutí, v jeho závěru žalobkyně uvedla odvolací důvod, konkrétně, že „[s]právní orgán však byl povinen řidiče obeslat na adrese trvalého pobytu, kterou obdržel v kompletní podobě a tuto tedy nebylo možné jakkoli doplňovat. Není jasné, jak by měl odvolatel doplňovat adresu trvalého pobytu řidiče, toto správní orgán nijak nezduvodnil. Jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Správní orgán znal osobu řidiče a byl povinen ji obeslat se žádostí o podání vysvětlení, případně rovnou obvinít ze spáchání přestupku, což neučinil. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné“. Žalovaný závěr magistrátu o blanketnosti odvolání převzal, výše citovanou argumentaci žalobkyně nevyhodnotil jako odvolací námitku a také se s ní nezabýval. V napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že proti prvostupňovému rozhodnutí „podala výše jmenovaná společnost dne 3. 10. 2022 tzv. blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu nedoplnila. Ve svém odvolání neuvedla žádné důvody, proč se proti rozhodnutí odvolává, textem odvolání, bylo zkopírované rozhodnutí správního orgánu“. Podle názoru soudu odvolání žalobkyně mělo všechny předepsané náležitosti - bylo z něj patrné, kdo jej činí, které věci se týká, co navrhuje i v čem žalobkyně spatřuje rozpor s právními předpisy. Žalobkyně v odvolání uvedla své identifikační údaje, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

označila správní orgán, kterému podání určila, napadené rozhodnutí specifikovala spisovou značkou a závěrem odvolání uvedla plnohodnotnou odvolací námitku, kterou se byl žalovaný povinen zabývat. Jelikož žalobkyně odeslala odvolání ze své datové schránky, bylo jí podepsáno ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Podle výše citované judikatury pro to, aby odvolání bylo projednatelné, stačí, když obsahuje jeden dostatečně specifikovaný odvolací důvod. To v případě žalobkyně bylo splněno. Podle názoru soudu nebyl důvod vyzývat žalobkyni k doplnění blanketního odvolání, neboť odvolání v podobě, v jaké bylo podáno, bylo projednatelné. Magistrát pochybil, když žalobkyni podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzval k jeho doplnění. Tím došlo k porušení pravidel správního řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo proto třeba zvážit, zda vada spočívající v nesprávném vyhodnocení odvolání, v němž bylo namítáno nedostatečné obeslání úředního řidiče vozidla, mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí.

30. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
31. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
32. Soud upozorňuje, že zákon o silničním provozu v § 125f odst. 5 ukládá správnímu orgánu projednat přestupek provozovatele vozidla tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, bylo cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní, za pouze výslovně vymezené správní delikty (přestupky) a subsidiární vůči odpovědnosti řidiče (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, či ze dne 9. 12. 2020, č. j. 2 As 303/2020-24). Přednost odpovědnosti řidiče za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Až v případě, kdy není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jiné osobě a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za přestupek odpovídá řidič vozidla a teprve tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicí zjistit a vést proti němu řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.
33. K nezbytným krokům, které musí správní orgán učinit pro zjištění řidiče vozidla, se opakovaně ve své judikatuře vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, zdůraznil, že budou-li mít správní orgány (ať již na základě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Nejvyšší správní soud nicméně uvedl, že by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že se v praxi vyskytují situace, v nichž je „pátrací“ povinnost správních orgánů ve vztahu k zjištění skutečného řidiče oslabena či vůbec neplatí (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019-22). Jedná se o případy, ve kterých provozovatel vozidla označil osobu údajného řidiče z důvodu učinění pouhé procesní obstrukce bez reálného obsahu, konkrétně když neuvedl (a) dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvedl údaje smyšlené či falešné, nebo (b) šlo o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednali v podobných věcech obstrukčním způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22). Nejvyšší správní k prvnímu případu zdůraznil, že provozovatel vozidla musí poskytnout alespoň informace nezbytné pro lustraci dané osoby v příslušných evidencích správních orgánů. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že v druhém případě se jedná o kategorii provozovatelů vozidla, kteří správnímu orgánu poskytnou dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení. Pakliže tento nikterak nereaguje, je třeba zohlednit další skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zdali byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná a představovala tak provedení nezbytných úkonů.

34. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvedl, že je především třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 – 47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019-22, uvedl, že ačkoli označení osoby pobývající v zahraničí za pachatele přestupku jistě patří mezi hojně využívané obstrukční postupy, nelze bez dalšího každý případ, kdy provozovatel označí za pachatele přestupku osobu pobývající v zahraničí, považovat za obstrukci. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v každém případě je třeba individuálně hodnotit, zdali správní orgán provedl dostatečné množství rozumně požadovatelných úkonů. Nejvyšší správní soud dále opakovaně ve své judikatuře uvedl, že v rámci nezbytných kroků nelze od správního orgánu požadovat rozsáhlé úkony směřující k určení totožnosti přestupce, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Současně však nelze akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by se řidiče pokusil vyhledat (např. za pomoci jemu dostupných databází) či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020 – 26 a ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019-22). Z výše citované judikatury vyplývá závěr, že pro posouzení toho, zda správní orgán učinil tzv. nezbytné kroky, je zapotřebí přihlídnout ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu.

35. V projednávaném případě žalobkyně na výzvu magistrátu podle § 125h zákona o silničním provozu sdělila, že vozidlo měl době spáchání přestupků v užívání B. M., občan Moldavské republiky a uvedla jeho datum narození, bydliště v Moldavské republice a dvě poslední známé adresy v České republice. Žalobkyni tedy byla poskytnuta možnost sdělit totožnost řidiče, což učinila, navíc podle názoru soudu dostatečně konkrétně. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí argumentoval tím, že se mu nepodařilo doručovat ani na jednu z adres B. M. v České republice uvedených žalobkyní a adresu jeho trvalého pobytu žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu nedoplnila. Soud se s tímto závěrem neztotožňuje ze dvou důvodů. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že magistrát považoval uvedenou adresu v Moldavské republice za neúplnou a o doručování do Moldavské republiky se ani nepokusil. Podle názoru soudu nepostupoval správně, když věc ve vztahu k přestupku nezjištěného řidiče odložil, aniž by doručoval na uvedenou adresu do Moldavské republiky. Dále ve vztahu k uvedeným adresám v České republice učinil magistrát krok správným směrem, když se obrátil na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, se žádostí o součinnost poté, co se od Policie České republiky dozvěděl, že B. M. procházel databázemi jako žadatel o azyl v České republice. Magistrát se nicméně Ministerstva vnitra dotázal pouze na současný pobyt B. M., nikoli na přesnější adresu pobytu, ačkoli tato mohla být v azylovém řízení Ministerstvu vnitra sdělena a B. M. na ní mohl být kontaktní. Soud v tomto postupu magistrátu spatřuje pochybení a není rozhodné, že Ministerstvo vnitra ve své odpovědi uvedlo, že mu adresa pobytu B. M. v Moldavské republice není známá, neboť reagovalo na dotaz magistrátu na současný pobyt, nikoli na přesnou adresu trvalého pobytu.
36. Na závěru soudu o pochybení magistrátu nemění nic ani skutečnost, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře klade mírnější požadavky pro pátrání po pachatelích přestupků zdržujících se v zahraničí (srov. viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36). V rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 331/2018-18, zároveň Nejvyšší správní soud vyslovil, že podmínka učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku je splněna, pokud tvrzený pachatel žije v zahraničí, písemnost správního orgánu se mu nepodaří doručit a správní orgán nemá k dispozici žádné další indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti pachatele přestupku a jeho usvědčení. Soud si je rovněž vědom toho, že judikatura především zdůrazňuje individualitu jednotlivých případů a nedává konkrétní odpověď na to, jaký další smysluplný úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku má správní orgán provést. V případě žalobkyně však magistrát další úkony (doručování do Moldavska, dotaz Ministerstvu vnitra na přesnou adresu pobytu domnělého řidiče) učinit mohl. Činění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku nesmí být jen formální činností, které slouží k překonání překážky a umožňuje zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla. Magistrát neučinil všechny nezbytné kroky pro zjištění řidiče vozidla a byl za dané situace povinen pátrat dál, odložení věci proto bylo předčasné. Podle názoru soudu navíc nic nenásvědčuje tomu, že by uvedení B. M. coby řidiče vozidla bylo ze strany žalobkyně obstrukční či zneužívající taktikou s cílem vyhnout se postihu za správní delikt. Nic takového ostatně netvrdily ani správní orgány. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by z minulosti byly známy ze strany žalobkyně obstrukční praktiky, které by zavadaly pochybnost o účelovosti označení cizince coby řidiče vozidla.
37. Soud shrnuje, že žalovaný nesprávně vyhodnotil odvolání žalobkyně jako blanketní, v důsledku čehož bez bližšího přezkumu aproboval nesprávný postup magistrátu, který neučinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Tato vada vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vadou je zatíženo pouze napadené rozhodnutí, a proto soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, ačkoli to žalobkyně navrhovala.
39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a repliky – 2x § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 téže vyhlášky] a z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. února 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.